Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ бôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 85. | Нинѣ: гр. Симеон. и А. рим. Петра М. | Завтра: Іоана п. К. Катерины | Пятниця 17 (29) цвѣтня 1892. | Восходъ сонця 4 г. 45 м.; заходъ 7 г. 10 м. Баром. 764 терм. + 9·4° + 3 3°. | Рôкъ II.

Оповѣщене.

Панъ Міністеръ просвѣты и вѣроисповѣдань призволивъ рескриптомъ въ дня 27 марта 1892 р. до ч. 22.926/91 на уряджене самостôйныхъ 4-клясовыхъ школъ вправъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ при ц. к. семинаріяхъ учительскихъ въ Станіславовѣ и въ Тернополи.

Тѝ самостôйнѝ школы вправъ вôйдуть постепенно въ жите почавши вôдъ шкôльного року 1892/93.

Истнуючѝ при кождôмъ зъ тыхъ заведень рôвнорядни клясы зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ будуть зъ кôнцемъ сего року шкôльного закрытѝ, а на ихъ мѣсце настане зъ початкомъ слѣдуючого року шкôльного перша кляса, до котрои въ трохъ по собѣ слѣдуючихъ рокахъ прилучать ся дальшѝ три клясы, маючѝ разомъ зъ першою клясою утворити самостôйну 4-клясову школу вправъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ.

Зъ постепенным доповненемъ тыхъ школъ буде взрастати въ кождôмъ изъ тыхъ заведень число учителѣвъ школы вправъ черезъ додане для кождои зъ настаючихъ клясъ окремыхъ учителѣвъ, котрѝ евентуально можуть бути установленѝ въ характерѣ молодшихъ учителѣвъ.

Заразомъ призволивъ Є. Ексц. Панъ Міністеръ просвѣты и вѣроисповѣдань, щобы получена зъ мужескою семинаріею учительскою у Львовѣ школа вправъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ, маюча въ трохъ першихъ клясахъ що до пола молодѣжи мѣшаный устрôй, була переобразована зъ початкомъ слѣдуючого року шкôльного, а истнуюча при тôй школѣ 4-та кляса дѣвчатъ знесена. Натомѣсть устроить ся для дѣвчатъ при ц. к. женьской семинаріи учительской у Львовѣ окрема школа вправъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ и вôдкрые ся въ тôй цѣли зъ початкомъ шкôльного року 1892/93 въ згаданôмъ повысше заведеню першу клясу, до котрои въ мѣру фреквенціѣ учениць будуть прибувати дальшѝ клясы ажь до доповненя тои школы вправъ до катеґоріѣ 4 клясовои школы.

Зъ ц. к. краевои Рады шкôльнои.

Процесъ Равашоля.

Вчерашнѝ телеґрамы зъ Парижа принесли намъ о результатѣ процесу анархіста Равашоля, що высадивъ у воздухъ дôмъ при улици Кліші, таку сензаційну вѣсть: „Равашоля и Сімона засуджено на дожизненнѝ тяжкѝ роботы; прочихъ обжалованыхъ увôльнено“. Кажемо, щото вѣсть сензаційна, бо по ухваленю парляментомъ кары смерти на тыхъ, що допускають ся замахôвъ дінамітовыхъ, не сподѣвавъ ся нѣхто, щобы вырокъ мôгъ инакше выпасти, якъ не на кару смерти. Видко, що засудъ сей выкликавъ навѣть въ самôй сали судовôй велику сензацію, коли заразъ насиѣла друга така вѣсть телеґрафічна: „Вырокъ суду присяжныхъ въ процесѣ Равашоля приняла якъ лава адвокатôвъ такъ и зôбрана въ сали публика голосьнымъ псыканемъ. По оголошеню выроку закликали Равашоль и Сімонъ: „Най жие анархія!“ На то вôдповѣли тѝ, що прислухувались процесови, окликомъ: „Ото вôдповѣдь на вырокъ!“ Середъ великого обуреня закрыто розправу. Але перейдѣмъ до самого процесу.

Вô второкъ о 11 год. середъ незвычайныхъ мѣръ осторожности почали сходити ся люде до судовои салѣ. Публіки однакожь зôбрало ся мало, а дамъ зовсѣмъ не було. Коло стола президента суду Геса повно доказôвъ вины обжалованыхъ: бомбы, посудины до вареня, зелѣза, куснѣ дерева, муру и т. д., походячѝ зъ розваленого дому. Равашоль входить до салѣ убраный зовсѣмъ чорно и усмѣхае ся злобно. Мѣжь свѣдками являе ся такожь кельнеръ Леро, по котрôмъ анѣ не слѣдно, що день передъ тымъ перебувъ немалый страхъ пôдчасъ експлозіѣ въ рестарвации. По судьяхъ присяжныхъ слѣдно немалый страхъ. Вôдчитують актъ обжалованя, а вôдтакъ розпочинаесь переслухуване обжалованыхъ. Президентъ трибуналу, видко, недорôсъ до своеи задачѣ; ставить пытаня такъ незручно и въ такъ простый способъ, що Равашоль зачинае кпити собѣ зъ него и высмѣвае его. На декотрѝ пытаня вôдповѣдае коротко: „Нѣ нѣ, о тôмъ не скажу нѣчого“. Коли прийшла бесѣда на то, зъ вôдки вôнъ взявъ дінамітъ и хто его спôльники, вôдповѣвъ Равашоль: „Хочь бы я собѣ навѣть пригадавъ, то не сказавъ бы нѣчого. Президентъ пытае его вôдтакъ, за що убивъ вôнъ старого 92 лѣтного пустинника, котрый ще просивъ ся у него. Равашоль зъ обуренемъ протестуе противъ того пытаня и каже, що вôнъ тутъ не за то обжалованый.

Въ дальшôмъ переслуханю признае ся Равашоль, що вôнъ хотѣвъ убити президента суду присяжныхъ, Беноата, и прокуратора Більота револьверомъ або молотомъ, але вôд-

---

28

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Альфредъ зъ Михайлиною цѣлый день ходили по Камѣнци зъ одного кôнця на другій, то вертали ся, то застановляли ся, то одушевляли ся. Вкôнци втомленѝ усѣли на валахъ. Ту могли вôдпочати, окруженѝ незвычайно гарнымъ видомъ. Проходъ по тôмъ мѣсци дуже милый, тôльки жаль, що по части розôбрано давнѝ останки мурôвъ, котрѝ годѣ занадто берегти. Богато зъ нихъ ужито щасливо — вже про рѣзьбы, що мають прикрашувати се мѣсце, не можна бы того сказати.

Звôдси видко замокъ въ цѣлôй его стародавнôй красѣ; Спомины тиснуть ся товпою.

Численнѝ имена выкликують память про нихъ; найславнѣйшѝ родины погасли на вѣкц, а на ихъ мѣсце маемо не знати звôдки легко збогаченыхъ заволокъ, що задумавши зробити маетокъ, и въ думку собѣ не кладуть, щобы чимсь добрымъ прославитись, щобы въ обовязку бути пожиточнымъ. Теперь уже смѣшно, якъ хто думае про добро не свое, а загальне. Не такъ то, не такъ бувало давнѣйше; славнѝ давно имена здобули собѣ кровю и жертвами свою славу.

Такъ думавъ Альфредъ нагадуючи собѣ, кôлько нашои крови пролило ся пôдъ Камѣнцем, Хотимомъ, на Волощинѣ и на Буковинѣ; а пролили тамъ свою кровь и найславнѣйшѝ роды. Нинѣ може въ небезпечности новѝ паны и панки не пожертвували бы и однои каплѣ крови. Богато лиха для краю наробила горда и самолюбна аристократія, але наробила она и богато добра та показала велику саможертву. А часъ зменшае провины, а пôдносить героизмъ. Минулись давнѝ имена, минулось и давне посвячене.

Середъ тыхъ думокъ, що безнастанно ишли однѝ за другими, Альфредъ наразъ задрожавъ, вôдвернувъ ся и зôрвавъ ся зъ лавки, на котрôй сидѣвъ разомъ зъ жѣнкою.

Дивно убраный чоловѣкъ перейшовъ попри нихъ. Лице его впало сейчасъ въ око Альфредови и Місѝ и зворушило ихъ. Міся поблѣдла, вôдвернула ся, перехожій щезъ.

Убраный дуже просто, по селяньски, зъ палицею въ руцѣ, въ соломянôмъ капелюсѣ чоловѣкъ той, такъ пригадуючій Остапа, скрывъ ся помежи деревами.

Спершу хотѣвъ Альфредъ бѣчи за нимъ, але по хвили розваги лишивъ ся на мѣсци. Обое видѣли его, але кожде зъ нихъ скрыло въ собѣ несподѣвану радôсть и неспокôй. Довго сидѣли на лавѣ въ надѣѣ, що побачать его, вôдтакъ помалу переходили улицями думаючи, що стрѣнуть его, але дармо. Вечеромъ пустили ся въ дальшу дорогу.

Вы певно знаете гарнѝ подôльскѝ околицѣ? Грѣхомъ було бы звиджувати далекѝ краѣ, а не нарадуватись впередъ красою своеи землѣ Мы справдѣ можемо повеличатись нею, а артистъ, що тамъ поѣхавъ бы шукати одушевленя и збирати памятки, вернувъ бы зъ богатымъ жнивомъ.

Близько подôльскои столицѣ у своякôвъ станули Альфредъ зъ Місею и мали тамъ забавити кôлька днѣвъ. Вôнъ артистъ душею, побачивши вперве новый для себе край, зъ палицею въ руцѣ ходивъ въ горы, звиджувавъ печеры и руины; сѣдавъ на вершку скалъ та оглядавъ пышнѝ подôльскѝ картины природы.

Одного дня пôдъ вечѣръ при выпогодженôмъ небѣ, коли холодный вѣтрець вѣявъ зô сходу, вôнъ зъ цѣкавости зайшовъ дальше, якъ звычайно. Кождый горбокъ манивъ его, обѣцюючи новый гарный видъ. Скалистѝ поклады, що сторчали зъ пôдъ роздертои землѣ, такъ рôжнороднѝ, такъ чудацкѝ, тягли его дальше и дальше своимъ дивнымъ выглядомъ. Ростины лѣсôвъ и ярôвъ то запахомъ, то выглядомъ и краскою, то рѣдкостю застановляли и кликали его до себе. Зъ горбка на горбокъ, зъ лѣска въ лѣсокъ, зô скалы вдираючись на скалу, Альфредъ вкôнци заблудивъ. По заходячôмъ сонци мôгъ бувъ вправдѣ пôзнати дорогу, але вôнъ не мôгъ собѣ здати справы, куды ишовъ. Втомленый усѣвъ на камени, думаючи, якъ тамъ о него будуть неспокôйнѝ, коли зъ поворотомъ запôзнить ся. Якійсь перехожій селянинъ побачивъ, якъ вôнъ сидѣвъ на горѣ, пристанувъ, поклонивъ ся и спытавъ:

— А чи не заблудили вы, пане?

— Заблудивъ, любчику; не знаю гараздъ

такъ взявъ ся до дінаміту и що подложивъ бомбы на бульварѣ Сенъ-Жерменъ и при ул. Кліші. Наконецъ звиняе ся, що вôнъ не добрый бесѣдникъ и длятого мусить вôдчитати свое заявленє. Выймае тогды зъ кишенѣ якійсь папѣръ и читае. Въ сѣмъ заявленю каже вôнъ, що въ серпню минувшого року, судьѣ строго засудили анархістôвъ и вôнъ хотѣвъ за то на двохъ судьяхъ вôдомстити ся и тымъ способомъ вôдстрашити другихъ судьѣвъ, щобы они поступали инакше зъ анархістами. Нашимъ обовязкомъ, каже вôнъ, єсть зруйнувати зовсѣмъ теперѣшный станъ, щобы опôсля все добро, все майно, було спôльне. Ґен.-прокураторъ пытае его, на що ему було потреба такъ богато стріхніны, (вороняче око, найсильнѣйша отруя), котру найдено въ его помешканю, а Равашоль вôдповѣдае на то, що по дінамітѣ, хотѣвъ взяти ся до стріхніны.

Пôдчасъ переслуханя свѣдкôвъ настала була зворушаюча сцена: явила ся жѣнка обжалованого Шомартена яко свѣдокъ зъ 6 лѣтною донечкою. Дитина впала на колѣна передъ судьями присяжними и просила ихъ щобы они помилували єѣ тата. Коли опôсля явивъ ся яко свѣдокъ кельнеръ Леро, споглянувъ на него Равашоль такими очима, що здавало ся, бувъ бы ему таки заразъ скрутивъ вязи, колибъ такъ бувъ въ силѣ.

Переслуханє другого обжалованого, Сімона не выкрило такожъ нѣчого нового; вôнъ признавъ ся лишь, що пôдчасъ замаху на бульварѣ Сенъ-Жерменъ стоявъ на вартѣ. — Третій обжалованый говоривъ Равашольови до очей, що то вôнъ укравъ дінамітовй бомбы въ фабрицѣ въ Соасі-су Етіоль та що хотѣвъ тй патроны пôдкинути на коридорахъ въ судовôй палатѣ.

Цѣла розправа вôдбула ся зо всѣмъ спокôйно а наслѣдки выроку въ сѣмъ процесѣ такй, що анархісты почали теперь ще смѣлѣйше пôдносити головы. Ото комісарь поліціѣ Дрешь дôставъ вже вчера письмо вôдъ якогось анархіста, котрый грозить ему и ґен.-прокураторови смертію и признае ся, що то вôнъ пôдложивъ бомбу въ реставрації Веріого, та описуе докладно, якъ вôнъ зробивъ тôй замахъ. Кельнеръ Леро дôставъ такожъ богато письмъ зъ погрозами вôдъ анархістôвъ.

Переглядъ политичный.

Є. Вел. Цѣсарь принимавъ оногды на авдіенціи команданта львôвского корпуса, ґен. кавалеріѣ кн. Віндішґреца и буковиньского президента краю, ґр. Пачс.

Въ першихъ дняхъ мая вôдбуде ся рада міністрôвъ, на котрôй буде ухваленый спôльный буджетъ на 1893 р. Речинецъ скликаня спôльвыхъ Делеґацій буде назначеный пôзнѣйше, позаякъ Делеґаціи будуть могли зôбрати ся ажь по ухваленю закона о управильненю валюты.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня, що Молодочехи зôбрали вже потрѣбне число пôдписôвъ на свое внесенє, щобы міністра справедливости поставити въ станъ обжалованя, и поставлять нинѣ то внесенє.

„Гражданинъ" доносить, що варшавске ґен.-ґубернаторство мае бути роздѣлене на войскове и цивільне, але зъ горы заповѣдае, що то не буде нѣякою пôльгою для Полякôвъ, лишь для ґен. Гурка, котрый теперь дуже обтяженый роботами. — Въ добре поинформованыхъ кругахъ петербурґскихъ уважають вѣсть о стрѣчи царя въ нѣмецкимъ цѣсаремъ пôдчасъ подорожи царя до Копенгаґи за зовсѣмъ безосновну.

Власти парискй лагодять на день 1 мая великй мѣры осторожности. Залога войскова буде на тôй день скрѣплена одныиъ полкомъ гузарôвъ зъ Меленъ. Домы, въ котрыхъ проживають анархісты, обступить войско, а на улицяхъ и мѣсцяхъ, де найбôльшôй рухъ, а такожъ при мостахъ и на дворцяхъ зелѣзницъ будуть розставленй жандармы и поліція.

Новинки.

Львôвъ дня 16 (28) цвѣтня.

— **Громадѣ Куряны**, въ повѣтѣ бережаньскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя и перенесеня.** Міністерь торговлѣ именувавъ пôдофіцира рахункового І. клясы полку улановъ ч. 3, Ивана Вітшенса, и вахмайстра при краєвôй командѣ жандармеріѣ ч. 5, Генриха Ґольдштайна, асистентами почтовыми а Дирекція почтъ и телеґрафôвъ призначила першого до Ряшева а другого до Щаковы. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла офіціялôвъ почтовыхъ: Кароля Лукасевича зъ Дрогобича до Львова и Фридриха Кляйна зъ Пôдгôря до Дрогобича, асистентôвъ же почтовыхъ: Рудольфа Краля изъ Щаковы до Львова а Михайла Курка зъ Ряшева до Пôдгôря.

— **Радными мѣста Львова** выбранй Русины: о. Ал. Бачиньскій, ректоръ. духовнои семинаріѣ; о. Вас. Ильницкій, директоръ рускои ґімназіѣ; Іосифъ Левицкій, радникъ судовый; Мих. Сембратовичь, переплетникъ; дръ Петро Стебельскій, проф. університету; дръ Ис. Шараневичь, проф. університету и о. Ад. Василевскій. парохъ церкви св. Параскевіѣ.

— **Степень доктора правъ** одержавъ на львôвскôмъ університетѣ кандидатъ адвокатскій п. Володимиръ Шафраньскій родомъ зъ Пôдгôря.

— **Зборы лѣкарѣвъ повѣтовыхъ** вôдбудуть ся завтра рано о 10-ôй год. въ сали засѣданъ секціѣ товариства галицкихъ лѣкарѣвъ у Львовѣ. На сихъ зборахъ будуть розбирати ся: справа реформы, дотыкаючои дѣяльности повѣтовыхъ лѣкарѣвъ, и предметы входячй въ кругъ интересôвъ санітарныхъ нашого краю. Комітетъ зъѣзду запросивъ на нарады крôмъ повѣтовыхъ лѣкарѣвъ такожъ членôвъ краєвои рады санітарнои, фізыкôвъ мѣста Львова и Кракова, мѣскихъ лѣкарѣвъ, властителѣвъ заведень щепленя вôспы и лѣкарѣвъ, котрымъ вôддано нагляд надъ поліціею санітарною въ Галичинѣ. Рефераты обôймили доси: протомедикъ дръ Меруновичь, дръ Кассина, дръ. Обтуловичь, дръ Баржицкій и дръ Ляховичь.

— **Въ доповненю до нового розкладу ѣзды** на зелѣзницяхъ державныхъ. треба додати, що два поспѣшнй поѣзды деннй, курсуючй мѣжь Львовомъ а Краковомъ, будуть задержувати ся лише въ Городку, Перемышли, Ярославѣ, Ланцутѣ, Ряшевѣ, Сендзишовѣ, Дембици, Тарновѣ, Бохни и Подґуржу. Два новй поспѣшнй поѣзды ночнй будуть задержувати ся крôмъ высше згаданыхъ стацій ще: въ Судовôй Вишни, Мостискахъ, Радимнѣ, Переворску и Слотвинѣ.

— **Стережѣть ся!** Несовѣстнй вызыскувачѣ користаючи зъ того, що незадовго мае настати змѣна грошей, зачинають вже вôдъ теперь волочити ся по краю, особливо же по селахъ въ нашихъ сторонахъ и вôдкуповують вôдъ селянъ паперовй та срѣбнй риньскй даючи имъ по 90 або 95 кр за риньского и страшать ще людей, що позвѣйше не дôстануть и того, бо хиба лишь 80 кр. або и менше. Стережѣть ся отже тыхъ вызыскувачѣвъ и не давайтесь обманювати, бо коли прийде часъ, то грошѣ буде можна вымѣнювати въ повнôй ихъ вартости. Интеліґенція наша и письменнй селяне нехай старають ся пояснити темнымъ людемъ справу вымѣны та нехай ихъ остерѣгають передъ вызыскувачами.

— **Новый рôдъ збôжа.** Въ полтавской ґуберніи, въ Россіи, почали теперь управляти новый рôдъ збôжа, званый ґаоляномъ, а завезеный до Россіѣ зъ Хіны. Результатъ засѣву ґаоляну мавъ доказати, що та ростина мае у насъ будучность передъ собою. Ґаолянъ дае богато зерна, выдержуе добре посуху, не вынищуе землѣ, и дозрѣвае въ кôнцемъ серпня. Крôмъ того може ґаолянъ стояти въ поли до пôзнои осени, бо его зерно не сыпле ся. Зерно ґаоляну служить за поживу, або змѣ-

---

якъ назадъ до Н. дôстатись, а треба бы менѣ вôдпочати.

— То вы могли бы спочити тутъ недалеко у Бондарчука.

Почувши такъ знане прôзвище, хочь оно такъ звычайне, що трохи не въ кождôмъ селѣ стрѣнешь Бондарчукôвъ, Альфредъ застановивъ ся.

— Дежь то той Бондарчукъ?

— Въ ярѣ, недалеко, отъ тамъ видко хуторець.

— Чи то чий пôдданый?

— А Богъ его знае!

— Господарь?

— Нѣ, пане; то такій добрый чоловѣкъ, що намъ его Панъ Бôгъ не знаю звôдки, хиба зъ неба пôславъ. Осѣвъ собѣ въ тôмъ ярѣ; выбудовавъ хату, загородивъ садокъ, розвѣвъ пчолы.

Альфредъ зачавъ догадувати ся, що несподѣвано може найти схоронокъ приятеля. Ся думка здавалась ему щоразъ бôльше правдоподобною и вôнъ вставши зô свого мѣсця зближивъ ся до селянина та старавъ ся вывѣдати ся зъ него де що бôльше про Остапа.

— Старый то чоловѣкъ? — спытавъ.

— Мабуть не старый, хочь борода додае ему вѣку. Отъ, може у вашôмъ вѣку. Нѣхто не знае, звôдки прийшовъ, якъ єму вôдступили сей кусень землѣ. Для насъ сусѣдôвъ Панъ Богъ давъ его, бо чи о що порадити ся, чи въ недузѣ поратувати, чи въ бѣдѣ помочи, все мы до него идемо. Отъ и я зарубавъ ся сокирою въ ногу; за тымъ и иду до него. Вôнъ знае всѣляке зѣлє, мае плястры и помагае богато людямъ. Моя сестра хорувала безъ надѣѣ; лѣчивъ єѣ и двôръ и цируликъ, нѣчо не помагало; ажь, якъ я ему сказавъ, вôнъ щось написавъ, — бо вôнъ таки и писати вмѣе, — и казавъ занести до Камѣнця. А тамъ дуже кивали головами, дивували ся, дивували ся и дали фляшочку. Тôльки половину єѣ выпила, а вже встала на ноги. И не лише намъ помагае, а и всѣ такъ за него Бога просять.

Зъ того оповѣданя Альфредъ прийшовъ до пересвѣдченя, що дивнымъ припадкомъ находить ся близько свого приятеля, котрого давно не видѣвъ.

Зъ бючимъ серцемъ пошовъ стежкою, выдоптаною доломъ яру, ведучою до хутора. Сонце сховалось було за горбки и послѣднй промѣнѣ его свѣтили на вершкахъ деревъ. Цѣлый яръ темнѣвъ уже въ темрявѣ и дыхавъ холоднымъ воздухомъ долинъ. Розцвитй мелісы, глôгъ и иншй цвѣты пахли у воздусѣ. Густо посплѣтанй берести, дубы, лѣщина закрывали майже зовсѣмъ домикъ; тôлько сине пасмо дыму, злѣтаючи у гору, заповѣдало людске мешканє. Вкôнци прийшли пôдъ валъ, окружаючій оселю, зарослый терномъ, и простй ворота, котрй отворивъ селянинъ. Ажь теперь побачивъ Альфредъ маленьку бѣлу хатину о двохъ вôкнахъ, одныхъ дверцяхъ, зъ коминомъ, выстаючимъ надъ соломянымъ дахомъ. Два старй, кривй дубы закрывали єѣ своимъ листємъ, а поза валомъ росли густй корчѣ. Скалиста гора вôдъ пôвночи зъ выстаючими сѣрыми зломами, котрй пробивали єѣ зелену одежу, закрывали зовсѣмъ сю таемну оселю. Зъ помежи скалъ, тонкій, чистый ручай воды, стѣкавъ на камѣнє и розливавъ ся у глубинѣ яру глубокимъ русломъ. Тишину чудового вечера перерывавъ лише шепôтъ деревъ, що колысались вôдъ подуву вѣтру. Войшли на подвôрє. Собака загавкала коло порога, пôднесла голову и замовчавши, выдивилась, мовь бы хотѣла розпôзнати прихожихъ.

Той маленькій домикъ, що его ледви порядною хатою можна бы назвати, припиравъ до другого будынку, такожъ невеликого. Оба будынки окружавъ городъ, засадженый овочевыми деревами, яриною та лѣкарскими ростинами. Соломянй уліѣ стояли въ городѣ кôлькома рядами. Пôдъ старымъ дубомъ лежавъ кусень скалы, мовь нарочно ту кинеый и служивъ за лавку.

(Конець буде.)

шане въ третою частію муки житнои, або змелене на кашу, подôбну до ячмѣнной. Зеленый ґаолянъ скошеный, може бути такожь ужитый яко смачна пожива для худобы и вôдрастає на ново та дає другій покôсъ.

— На споминъ честного чоловѣка. Изъ Станіславôвщины пишуть намъ: Дня 4 цвѣтня с. р. померъ въ Суботовѣ, пов. станіславôвского, тамошный господарь, Матвѣй Трачь, по довгій а тяжкôй недузѣ въ 58-ôмъ роцѣ житя. Покôйный бувъ оденъ изъ тыхъ вояковъ нашихъ, що то били ся пôдъ Сольферіно и Маджентою, де бувъ тяжко раненый въ руку. Вернувши до дому вôдзначавъ ся покôйный розумомъ, честностію, правдомовностію та правымъ характеромъ, за що его любили та поважали не лишь въ Суботовѣ, але такожь въ цѣлôй околици. — Ставши вôйтомъ въ Суботовѣ, побудувавъ заразъ школу въ котрои пôдъ проводомъ пильного дяко учителя вийшло цѣле письменне поколѣнє молодыхъ суботôвскихъ людей. Такожь украсивъ церковь, побудувавъ громадскій шпихлѣрь, та заложивъ касу позичкову. Яко отець давъ хорошій примѣръ другимъ батькамъ посылаючи двохъ сынôвъ до Станіслава до школы. Оденъ зъ ныхъ укôнчивши семінарію учительску єсть учителемъ а другій, добре намъ знаный изъ сегорôчныхъ зборôвъ тов. „Просвѣты", Якôвъ Трачь, вернувъ зô школы до дому на господарство. Покôйный бувъ довшій часъ членомъ тов. им. Качковского, а потôмъ ставъ членомъ тов. „Просвѣты" и оставъ нимъ до смерти. Небôщикъ, хочь самъ бувъ неписьменный, однакъ любивъ дуже слухати то, о чôмъ писали въ книжкахъ та ґазетахъ, а всѣхъ заохочувавъ до науки и до працѣ. Память сего доброго сына своеи вôтчины зôстане довгй лѣта у тыхъ, що єго за житя знали. Вѣчна єму память, земля єму пером!

— Огнѣ. Въ Лужку дôльнôмъ, дрогобицкого повѣта повставъ дня 10 с. м. огонь зъ пôдпаленя и въ короткôмъ часѣ спопеливъ 27 господарствъ. Шкода выносить 11.000 зр. а убезпечена була на 2.430 зр. Пôдпалника увязнено. — Зъ Нового Санча доносять, що сими днями лучили ся тамъ три огнѣ; найперше заняло ся въ комнатѣ въ одпôмъ приватнôмъ домѣ, потôмъ згорѣвъ до тла дôмъ коло зелѣзничого двôрця, а наконець повставъ огонь въ третôй сторонѣ мѣста, але згорѣвъ лише дахъ, бо проче уратовано. — Въ Калуши згорѣвъ дня 24 с. м. оденъ дôмъ зъ прочими будынками господарскими. Огонь бувъ, якъ здаєсь пôдложеный въ тôй цѣли, щобы дôстати опôсля асекурацію.

— Змѣна властителѣвъ. Маєтнôсть тѣсняньска въ повѣтѣ лѣськôмъ, до котрои належать села Тѣсна, Лѣщна, Довжиця, Габкôвцѣ, Криве и Прислôпъ, обнимаюча около 8.000 морґôвъ землѣ переважно лѣсôвъ четинныхъ, давнѣйше власнôсть ґр. Фредрôвъ, опôсля барона Фридриха Арніма а теперь его наслѣдника ґр. Ліппого на Тайхніцу въ Саксоніи, перейшла вôдъ цвѣтня на власнôсть п. Германа Чеха де Дінденвальдъ, властителя маєтности Козы коло Бялои, посла до Рады державнои и бяльского маршалка повѣтового. Для експльоатаціѣ лѣсôвъ буде поставленый паровый тартакъ. Поставлять єго имовѣрно пп. Даттнеръ и Фальтеръ, властителѣ тартакôвъ въ Команчи и Миковôй.

— Буковиньскѣ дефравдаціи мытовй. Якъ вже звѣстно, засудивъ оногды вѣденьскій судъ комісаря фінансового, Михайла Тебінку, изъ Серету (не зъ Сучавы, якъ то у вчерашнôмъ числѣ хибно було сказано) на 2 роки тяжкои вязницѣ. Слѣдство выказало, що Тебінка продавъ въ падолистѣ 1890 р. сконфіскованыхъ на границі рѣчей за 222 зр. 80 кр. а познѣйше ще вôсьмъ бочокъ вина за 92 зр. и тй грошѣ задержавъ собѣ. Коли однакожь ся справа выкрыла ся, вôнъ дôставши спадщину по своѣмъ сынѣ, продавъ еѣ за 467 зр. и вернувъ скарбови чимъ скорше 292 зр. Въ минувшôмъ роцѣ однакожь зробивъ знову такъ само, бо сконфіскувавши жидови Пінкасови Розенцвайґови за перевезенй крадкома черезъ границю 344 штукъ овець 72 штуки, продавъ ихъ таки тому самому Пінкасови за 183 зр. и задержавъ ихъ собѣ. На тôмъ єго выловлено и за то має вôнъ теперь вôдпокутувати.

— Розправа противъ дра Медвея, що въ поєдинку убивъ Бродского, вôдбуде ся вже въ маю передъ судомъ присяжныхъ. Актъ обжалованя розтягає ся крôмъ того, ще на злочинъ уведеня и тяжкій злочинъ противъ моральности.

— Смѣшне прôзвище. Передъ вѣденьскимъ судомъ ставала оногды ватага злодѣѣвъ, зложена зъ двохъ мужчинъ и двохъ жѣнокъ. Судья, розпочинаючи розправу, пытає одного злодѣя: „Якъ называєшь ся?" А той каже: „Was geht's dich an." (Що тебе то обходить?) Всѣ присутнй въ сали здивували ся, що злодѣй вôдважився ся на таку зухвалу вôдповѣдь, але той спокôйно ще разъ повторивъ: Вінкентій Васґетсдіханъ. Показало ся, що вôнъ дѣйстно называвъ ся Васґетсдіханъ, або по нашому Щотеботообходить; то прôзвище, взяте дословно, становить цѣле одно реченє и выходить въ бесѣдѣ на таке, якъ колибъ хтось пытавъ ся: Що то тебе обходить? Подôбне прôзвище въ нашôй мовѣ, було бы хиба Незнайко або Невѣдайко.

— Самоубійства. Въ Стрыю вôдобрала собѣ житє жѣнка утопившого ся недавно бувшого урядника маґістратского, Лєша, въ той спосôбъ, що розпорола собѣ животъ. — Въ Калуши, — якъ доносять до Dz. Pol. — вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ дубельтôвки дня 24 с. м. рано, мѣскій касієръ и властитель торговлѣ корѣнныхъ товарôвъ, Фоґельманъ. Въ тôмъ самôмъ мѣстѣ, якъ доносить то само жерело, хотѣвъ вôдобрати собѣ житє сынъ тамошного почтмайстра, Ф., и напивъ ся въ тôй цѣли кислоты сѣрковои та сильно попаривъ ся, такъ, що нема надѣѣ удержати єго при житю. Причиною того було, що на самъ Великдень пропавъ на почтѣ мѣшокъ зъ грôшми, въ котрôмъ було 300 зр., а котрый, якъ опôсля показало ся, вкравъ сынъ почтового возьного, жида.

Всячина.

— Польный маршалокъ ґр. Радецкій. Мабуть знайдуть ся ще и у насъ люде, що служили у войску пôдъ „татомъ" Радецкимъ якъ то его загально вояки называли, и що ще пригадують собѣ тй часы, коли то они переходили пôдъ нимъ — якъ то собѣ у насъ жартобливо розказують — такъ высокй горы, що ажь баґнетами небо досягали а до самого таки сонця люльки закурювали. Сего отже найславнѣйшого въ нашôмъ столѣтю героя австрійскои арміѣ обходили у Вѣдни минувшои недѣлѣ память, де поставили ему на вѣчный споминъ величавый памятникъ. Про того мужа, котрый принѣсъ только славы для своеи вôтчины и еѣ арміи, що навѣть и вороги еѣ клонять передъ нимъ голову хочемо и мы тутъ де що розказати; а що тутъ замало мѣсця, щобы розповѣсти всю его исторію, то обмежимось лишь на славный его походъ военный противъ Піемонтезôвъ.

Бурливй то були часы пôдъ конець сороковыхъ лѣтъ. Вже пôдъ конець 1847 року пôшла була по цѣлôй Италіи гадка сполучати ся и зъединяти въ одну велику цѣлôсть народну. Въ цѣлôмъ италіяньскôмъ народѣ, розôрваномъ на богато поменшихъ державъ, настало велике одушевлене на саму ту гадку, що вôнъ зможе преця при добрôй воли и охотѣ сполучити ся разомъ и станути самостôйнымъ. Прийшовъ бурливый 1848 ый рôкъ. Всѣ народы навѣть такй, що доси й не чули ся народомъ, якъ н. пр. хочь бы Русины въ Галичинѣ, опамятали ся, вôджили и стали добивати ся своихъ правъ и свободы. Горъшна часть Италіѣ т. зв. Льомбардія и Венеція належали тогды до Австріѣ, а поза ними на заходѣ бувъ маленькій гористый край Піемонтъ зô столицею Торіно (Туринъ), де тогды панувавъ король Кароль Альбертъ. Зъ Піемонту головно выходила гадка, щобы Италіянцѣ старали ся сполучитись въ одну цѣлôсть народну и сей край выступавъ головно въ оборонѣ правъ цѣлого италіяньского народу. Въ цѣлôй Австріи наставъ бувъ пôдъ ту пору великій неспокôй, всюды були бунты и революція: Мадяры на Угорщинѣ збунтували ся а навѣть въ самôмъ Вѣдни выбухла була революція. Вѣсть о тôмъ дойшла скоро до Льомбардіѣ та Венеціѣ, де лишь по большихъ мѣстахъ стояли залоги войсковй и то невеликй. Дня 18 марта выбухла революція въ Милянѣ, де ґр. Радецкій стоявъ зъ своею залогою, ба незадовго по тôмъ рушились Италіянцѣ и по всѣхъ мѣстахъ та укружили австрійскй залоги такъ, що тй майже не могли вже рушити ся, а ту ще наспѣла вѣсть, що идуть Піемонтезы. Ґр. Радецкій мавъ тогды пôдъ своею командою вправдѣ 70.000 войска и мôгъ бы бувъ тою силою здержати неприятеля, колижь бо третина тои арміѣ складала ся зъ самыхъ Италіяньцѣвъ, на котрыхъ не можна було нѣякъ спустити ся, бо они вже вôдъ давна лагодились до того, щобы въ догôдной порѣ перейти на сторону народу. Крôмъ того войско то було розкинене по цѣлôмъ краю, а италіяньскй полки почали були переходити на сторону Піемонтезôвъ. Въ короткôмъ часѣ стратила тымъ способомъ австрійска армія въ Льомбардіи и Венеціи ажь 20.000 людей, а тутъ ще и самъ народъ всюды выступавъ дуже завзято противъ Австріяцѣвъ.

Дня 18 марта оголошено въ Милянѣ плякатами, що цѣсарь Фердинандъ I надавъ народамъ австрійскимъ свободу и що признавъ имъ конституцію. Ажь теперь настала въ мѣстѣ революція на добре. Италіянцѣ взялись до зброѣ, стали арештувати найвысшихъ урядникôвъ, заняли всѣ публичнй будынки и забрали касы, а вôдтакъ почали ставити въ мѣстѣ барикады и замыкати ними всѣ улицѣ. Де лишь показавъ ся австрійскій воякъ, заразъ єго убили. Межи залогою а мѣщанами розпочалась теперь завзята кровава бійка. Пять днѣвъ державъ ся ґр. Радецкій зô своєю залогою въ мѣстѣ, котра вже майже зъ голоду гинула, бо анѣ не мала за що купувати харчу, анѣ Италіянцѣ не хотѣли нѣчого продати. А до того ще войско мусѣло стояти на отвертôмъ поли середъ страшнои зливы и холоду. Мимо того бувъ бы ґр. Радецкій все таки ще державъ ся въ мѣстѣ, якъ бы не вѣсти зъ цѣлого краю, котрй наказували єму якъ найскорше сполучити всю свою армію. Вôнъ спôзнавъ, що маѣ дѣло зъ цѣлымъ италіяньскимъ народомъ и длятого мусить чимъ скорше забезпечити свои силы, а то було можливе не деинде. лишь въ такъ званôмъ чотироугольнику крѣпостнôмъ межи крѣпостями Мантова, Пескієра, Верона и Ленаґо. Вôнъ пустивъ ся отже до Вероны, бо зъ вôдси мôгъ ще найлекше удержувати звязь зъ цѣлою монархією черезъ Тироль. Яка нужда була тогды въ его войску, найлѣпшимъ доказомъ то, що вôнъ самъ, коли вымашерувавъ зъ Міляно, мавъ въ кишени лишь чотири сороковцѣ, а въ торбѣ весь свôй маєтокъ лишь одну однѣсеньку сорочку. Вояки его мали такожь лишь то що на собѣ; анѣ хлѣба, анѣ грошей, анѣ амуниціѣ не мали. Въ походѣ ще въ Мелеяно заступили єму Италіянцѣ дорогу и вôнъ мусѣвъ черезъ нихъ перебивати ся. Все таки дня 2 цвѣтня станувъ вôнъ щасливо въ Веронѣ и почавъ стягати сюды войско. Для самыхъ крѣпостей треба було 20.000 людей, а лишь прочихъ 28.000 мôгъ вôнъ повести противъ неприятеля. Тымчасомъ Италіянцѣ обскочили въ цѣлôмъ краю австрійскй залоги и они мусѣли черезъ нихъ перебивати ся; неодній не могли навѣть вернути до своихъ касеренъ и забрати оружіє; вояки выносили ся просто зъ мѣстъ въ тôмъ, що мали на собѣ и якъ стояли. А тутъ изъ заходу надходили чимъ разъ близше сполученй Италіянцѣ, котрыхъ головну силу становило добре вправлене войско Піємонтезôвъ. (К б.)

✝ Посмертнй вѣсти.

Померли: Въ Пôдкамени о. Садокъ Барончъ. членъ чина оо. Домініканôвъ, уродженый въ Станіславовѣ 1813 р., знаменитый проповѣдникъ и слѣдитель исторіѣ Вôрменъ. Покôйникъ бувъ свого часу игуменомъ у Львовѣ, въ Жовквѣ и Тысьменици; займавъ ся такожь збиранємъ рускихъ повѣрокъ народныхъ и студіями етноґрафічными руского народу. — Вѣчна єму память! — Въ Самборѣ померъ Антôнъ Корчакъ Созаньскій властитель дôбръ и публіцистъ польскій въ 69-ôмъ роцѣ житя; въ Солонцѣ пôдъ Львовомъ, Иванъ Корчукъ, дяко-учитель а опôсля дякъ и писарь громадскій въ 74-ôмъ роцѣ житя; въ Перемышли Марія Неппельова жѣнка радника судового; въ Цетиньи въ Чорногорѣ, Иованъ Павловичъ, міністеръ просвѣты и редакторъ ґазеты „Глас Црногорца". Вѣчна имъ память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 цвѣтня. Приѣхавъ тутъ изъ Софіѣ кс. Фердинандъ и вечеромъ о 9 год. поѣхавъ дальше до Міляно въ Италіи.

Атины 28 цвѣтня. Посля офіціяльнои депешѣ прийшло межи вôддѣломъ турецкого войска, що коло Калабаки переходивъ границю, а грецкими пастухами до кровавои бійки, въ котрôй погибъ оденъ турецкій воякъ и два пастухи. Войско вернуло ся вôдтакъ назадъ за границю

Лондонъ 28 цвѣтня. Палата пословъ вôдкинула въ другôмъ читаню 175 голосами противъ 152 законъ надаючій право выбору до тѣлъ законодавчихъ женщинамъ вôльного стану.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и воспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вонъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

АЛЬФРЕДЪ ФРЕНКЕЛЬ,

въ центральнôмъ складѣ

у Львовѣ улиця Гетманьска ч. 12.

Властитель широкозвѣстнои фабрики чоботъ въ Медлінґу, поручае Вп. Публицѣ на весняный сезонъ свôй богато заосмотреный складъ товарôкъ чобôтныхъ, зъ найлѣпшого матеріялу, дуже солідного выробу, всѣлякого краю, для мущинъ, дамъ и дѣтей, по дивно дешевыхъ, сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ, якû суть вытисненû на пôдошвахъ.

На головный складъ у Львовѣ, ул. Гетманьска ч. 12, наспѣвъ теперь свѣжій транспортъ въ 12560 паръ мужескихъ, 12560 паръ дамскихъ и 25200 паръ дѣточихъ черевикôвъ и чоботъ, де то такожъ знайде хорошу обслугу всяке замовлене, въ кождôмъ напрямѣ вôдповѣдно до смаку, зъ великою точностію пôдъ управою мого выпробованого заступника

ЛЕОНА РАНДА.

О численнû замовленя упрашае уклôнно

55 **Альфредъ Френкель.**

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, такожъ по цукорняхъ.

ПРИГОТОВЛЕНЕ
на
ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ
и до принятя въ
Ц. И К. ВОЙСКОВû ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Кльозетовый папѣръ здоровля
100 аркушôвъ а 30, 50 и 80 кр.

Паперовû циґарницѣ
100 штукъ 40, 50 и 60 кр.

Тутки циґаретовû (Houblon)
100 штукъ — 20 кр.

Папѣръ листовый и коверты
100 штукъ 20, 30 и 50 кр.

Торговля паперу:

Heinrich Boschan
Wien I. Laurenzerberg:

Розсылка за готôвкою або послѣплою. 63

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.